

GETTI

Розділ 1

Там щось є. Он там у білому мороці. Між деревами, воно пробирається крізь гущавину. З даху можна побачити, як кущі ворухнуться навколо нього, коли воно прокладає собі шлях до океану.

Судячи з розміру, це, мабуть, койот, і не маленький, такий, що лапами дістане до плечей. Із гострими зубами, що увіп'ються в мою долоню, як ножі. Я це знаю, бо одного разу знайшла такого, він застряг між прутами нашої огорожі. Я забрала його із собою і сховала під своїм ліжком.

Ще раз шурхіт у кущах, а потім знову тиша. На тому кінці даху Баєтт опускає гвинтівку, кладе її на парпет. Дорога чиста.

Я свою зброю про всяк випадок тримаю наготові, приціл — до лівого ока. Моє друге око неживе, зір згас від раптового нападу хвороби. Повіка закрилася намертво, і під нею щось росте.

І так тут з усіма нами. Ми хворі, з нами коїться щось дивне, і ми самі не розуміємо чому. Із нас щось вири-

вається, від нас відпадають цілі шматки, відшаровуються клапті, а потім ми черствішаємо і при звичаюємося.

Полуденне сонце вибілює цілий світ, через приціл я бачу ліс, що тягнеться до краю острова, а там уже океан. Сосни, щільно наїжачені, як і завжди, здіймаються високо над будинком. Подекуди, там, де дуб або береза скинули листя, видно прогалини, але більша частина лісової запони сплелася міцно, а глиця затвердла від морозу. Лише радіоантена пробивається вгору, марна тепер, коли нема сигналу.

Вище по дорозі хтось щось гукає, і з-поміж дерев з'являється «баркасна команда», яка повертається додому. Серед нас є лише кілька таких, хто здатен відбутися цю подорож — через весь острів аж до місця, де військовий флот доставляє пайки та одяг на причал, до якого раніше ходили пороми. Решта нас залишається за огорожею і молиться, щоб вони повернулися додому живими та неушкодженими.

Найвища з них, міс Велч, зупиняється біля воріт і вовтузиться із замком, нарешті ворота відчиняються, і в них, спотикаючись, заходить «баркасна команда» з червоними від холоду щоками. Всі три повернулися додому, і всі три згинаються під вагою консервних бляшанок, м'яса та цукру в грудочках. Велч обертається, щоб зачинити за собою браму. Вона заледве на п'ять років старша за найстаршу з нас і наймолодша з учительок. Раніше вона жила в нашому холі й відверталася вбік, коли хтось повертався після відбою. Тепер вона перераховує нас щоранку, щоб переконатися, що ніхто не помер уночі.

Вона махає рукою, подаючи сигнал «Усе чисто», і Баєтт махає у відповідь. Я відповідаю за ворота. Баєтт —

за дорогу. Іноді ми міняємося, але моє око погано бачить удалину, тож це ніколи не триває довго. Але хоч там як, я все одно стріляю краще, ніж половина дівчат, які могли б зайняти моє місце.

Остання «баркасна» дівчина заходить під дашок ганку й зникає з мого поля зору, і на цьому наша зміна закінчується. Ми розряджаємо гвинтівки. Складаємо патрони в коробку для наступних дівчат. Один потайки засовуємо собі в кишеню, про всяк випадок.

Від плаского майданчика на самому верху дах плавно спускається вниз, із третього поверху до другого. Там ми через карниз і відчинене вікно забираємося всередину будинку. У спідницях і шкарпетках, які ми носили раніше, робити це було важче, щось усередині нас усе одно нагадувало нам, що коліна слід тримати зімкненими. Проте це було дуже давно. Тепер, коли ми всі в пошарпаних джинсах, узагалі немає про що говорити.

Баєтт залазить услід за мною, залишаючи на підвіконні кілька нових подряпин. Вона перекидає волосся на одне плече. Воно в неї пряме, як і в мене, переливчасте, світло-каштанового кольору. І чисте. Навіть коли немає хліба, шампунь є завжди.

— Що ти бачила? — запитує вона мене.

Я знизую плечима: — Нічого.

Сніданок був так собі, і я відчуваю, як мої кінцівки дрижать від голоду. Я знаю, що в Баєтт ситуація не краща, тож ми прожогом збігаємо вниз на обід, на нижній поверх, до зали з великою, високою стелею. Пошкрябані, перекошені столи, камін, дивани з високими спинками, набивку з яких вирвано й спалено заради тепла. І ми, багато нас, жвавих і живих.

Коли все почалося, нас було близько сотні дівчат і двадцять учительок. Усі разом ми займали обидва крила старого будинку. Тепер нам потрібне лише одне.

«Баркасна команда» з шумом увалюється у вхідні двері, скидає на підлогу свої сумки, і починається бійка за їжу. Нам присилають переважно консерви, а іноді пакети нарізаного в'яленого м'яса. Чогось свіжого майже ніколи не буває, а як і буває, то на всіх не вистачає. У звичайні дні споживання їжі — це коли Велч на кухні просто відмикає комірчину з харчами й розподіляє їх на найменші порції, які ви будь-коли бачили. Однак нині день доставлення, нові припаси прибувають у наш дім на спинах дівчат з «баркасної команди», а це означає, що Велч і директриса умивають руки і дозволяють нам битися за одну річ кожній.

Але нам із Баєтт немає потреби боротися. Різ була якраз біля дверей і відтягає для нас одну торбу вбік. Якби це зробив хтось інший, решта не стала б терпіти, але це Різ — ліва рука в неї з гострими, вкритими лускою пальцями, тому всі мовчать.

Вона захворіла однією з останніх. Я вже була подумала, що це, можливо, оминуло її, що, можливо, їй уже нічого не загрожує, а потім почалося. Лусочки, кожна з яких мала свій відтінок сріблястого кольору, виходили з її шкіри так, ніби проростали зсередини. Те ж саме сталося з однією з інших дівчат нашого класу. Луска поширилася по всьому її тілу, від чого її кров ставала дедалі холоднішою, аж поки одного дня вона так і не прокинулася, тож усі гадали, що й Різ кінець, її віднесли нагору, чекаючи, що хвороба її вб'є. Але цього не сталося. Цілу добу вона провалялася в ізоляторі,

а наступного ранку повернулася назад, її ліва рука стала жахливою, але це все ще була її рука.

Різ ривком розкриває торбу і дозволяє нам із Баєтт перерити її. Мій шлунок спазмує, густа слина обволікає язик. Що завгодно, я згодна взяти, що завгодно. Але нам не повезло з мішком. Мило. Сірники. Коробка ручок. Картонне упакування з набоями. А потім, на самому дні, апельсин — справжній живий апельсин, гнилизна тільки-тільки заторкнула його шкірку.

Ми хапаємо його одночасно. Срібляста рука Різ тягне мене за комір, під лускою пульсує жар, але я кидаю її на підлогу і впираюся коліном у лівий бік її обличчя. Напружую всі сили й затискаю шию Баєтт між своїм плечем і передпліччям. І тут хтось іззаду б'є мене ногою; я не знаю, хто саме. Удар припав на потилицю, і я лечу на сходи, з тріском вдаряючись носом об їхній край. Вибух болю засліплює мене. Інші дівчата галасують, оточивши нас колом.

Хтось затискає моє волосся в кулаці і смикає його вгору. Я вивертаюся і кусаю там, де сухожилля підходять до шкіри, і вона верещить. Моя хватка послаблюється. І її теж, і ми розповзаємося в різні боки.

Я змахую кров з ока. Різ простяглася на півдорозі вгору по сходах, апельсин у її руці. Вона перемогла.

Розділ 2

Ми називаємо це «токс», і перші кілька місяців учительки намагалися перетворити його на тему для уроків. «Масові вірусні епідемії в історії західної цивілізації». «Корінь “токс” у романських мовах». «Функціонування

фармацевтичної системи в штаті Мен». Школа як школа, учительки стоять біля дошки з плямами крові на одязі, складають графіки проведення тестів, так ніби ми всі будемо живими й здоровими й через тиждень. Світ на цьому не закінчується, казали вони, і ваше навчання також не повинне закінчуватися.

Сніданок у їдальні. Математика, англійська, французька. Обід, стрільба по мішенях. Фізкультура і перша медична допомога, міс Велч перев'язує рани, а директриса робить уколи. Усі разом ми йдемо на вечерю, а потім нас замикають усередині на ніч. Ні, я не знаю, від чого ви хворієте, казала нам Велч. Так, із вами все буде гаразд. Так, ви скоро повернетесь додому.

Але це швидко закінчилося. Заняття випадали з розкладу, бо токс забирав учительку за вчителькою. Правила розсипалися на порох і поволі танули, аж поки від них не залишилися самі голі кістки. Але ми все одно рахуємо дні, прокидаємося щоранку й дивимося на небо, чи нема там вогнів і відеокамер. На материку дбають про нас, так завжди твердить Велч. Вони дбають із того самого моменту, як пані директорка зателефонувала на узбережжя до «Кемп-Нешу» й попросила про допомогу, і вони шукають ліки. У найпершій партії провізії, яку «баркасна команда» принесла до школи, був лист. Надрукований і підписаний на офіційному бланку Військово-морських сил.

ВІД КОГО: Міністри Військово-морських сил й оборони, Сили реагування на хімічні / біологічні інциденти (СРХБІ), начальник бази ВМС «Кемп-Неш», Центри контролю та профілактики захворювань (ЦКПЗ).